

"כָּל אָדָם צָרִיךְ שְׁתַּהֲיֶה לוֹ אֵיזוֹ מְצָרִים". כתב אמנון ריבן בשיר יפה שצוטט לעיפיה.
"כָּל אָדָם צָרִיךְ אֵימָה וְחֲשֵׁכָה גְדוּלָה [...] כָּל אָדָם צָרִיךְ שְׁתַּהֲיֶה לוֹ אֵיזוֹ מְצָרִים לְגֵאוֹל עֲצָמוֹ מִמְּנָה מִבֵּית
עֲבָדִים, לְצֵאת בְּחֲצֵי הַלַּיִל אֶל מְדַבֵּר הַפְּחָדִים [...]". איזו מצרים, איזו ירושלים, איזה מסע, איזו חירות.
וגם אני נאחזתי ובטח עוד איאחז בשיר הזה פעמים רבות. שהרי אנשים מגיעים אל הפסח הגדול הזה,
וצריכים להתחבר למשהו. ולך תבין עבדות. ולך תבין שיעבוד. ולך תבין יאוש. ולך תבין חירות של יציאת
מצרים.

והרי "תֵּיב אָדָם לְרֵאוֹת אֶת עֲצָמוֹ בְּאֵילוֹ הוּא יֵצֵא מִמְצָרִים". אז מה נעשה? אז "כָּל אָדָם צָרִיךְ שְׁתַּהֲיֶה לוֹ
אֵיזוֹ מְצָרִים"...

אבל בשנה הזאת, איך נאמר, כבר פחות צריך אימה וחשיכה גדולה. כי יש מספיק מזה. הרי טעמנו
היטב את טעמה של מצרים בשנה וחצי האחרונות.

מאות אלפים בגלות מביתם, בארצם. אלפים שחוו שעות איומות של אימה. עשרות שסיפרו לנו בגוף
ראשון- מהו טעמו של שיעבוד ושל שבי. ועשרות אלפים לוחמים ולוחמות, משרתים ומשרתות בסדיד
ובמילואים- את טעמה של המלחמה על החירות.

ובפתח החג הזה, ובערבם של ימי החירות, והשואה, והזיכרון, והקוממיות- ראוי שנזכור שאנחנו צריכים
למצוא בתוכנו יותר מתמיד, כפי שמצאנו אינספור פעמים בשנה וחצי האחרונות, לא רק את המצרים
שלנו אלא גם את עצמנו.

את משה שבתוכנו שייקח על עצמו את השליחות הגדולה שהוא בכלל לא רצה בה.
את בת פרעה שהלכה נגד הזרם, ונגד קו המחשבה הכללי, ונגד הסמכות, וחטרה תחת המערכת.
את מרים, שהשגיחה, וליוותה, והפיחה רוח באנשים עייפים.
את אהרון שלקח על עצמו שליחות מורכבת, לרוב בצילו של אחיו.

את יתרו שיכרות איתנו ברית של חיים ושותפות, ואת עצמנו, שנדע לנצור ולהוקיר אותה.
את נחשון, שיזנק ראשון אל הקרב. אל ההובלה בחזית. אל החלטות מורכבות, שוב ושוב.
וצה"ל כולו יצטרך להמשיך ולהיות אהרון, ומרים, ומשה, ונחשון גם יחד. חלוצים, נבונים, שליחים,
נחשונים.

כל אדם צריך שתהיה לו מצרים. וכל תקופה הרת גורל צריכה שיהיו לה אנשים שיהיו שם. שיתייצבו.
שיאמרו הנבי. הנבו.

וכאז כן היום, אנו צריכים לקום מתוך התקופה הזו ולטוות סיפור של תקווה מחוטים של כאב. סיפור
של עתיד מתוך הווה מעורפל. סיפור של תקומה מתוך שבר ואובדן. סיפור של חירות, מתוך מלחמה.

ואני באמת מאחל לכל אחד ואחת מאיתנו שיימצא בחג הקרוב את המצרים שלו, ויימצא את היציאת
מצרים שלו ומה לא. אבל המשימה שלנו גדולה אפילו יותר. והיא נוגעת לפסח, וליום השואה, וליום
הזיכרון, והעצמאות, עד יום ירושלים ומעבר לו.

אנחנו לא רק בערבו של החג. אנחנו בפתחו של חודש החירות, חודש התקומה, חודש הבמה זה עולה
לנו עם. וכמה בלי. מדינה. (כמאמרו של שיר אחר, של צור אדלר). ובתוך כל האילוצים אנחנו נצטרך
למצוא קשב וזמן, מאמצע ניסן עד שלהי אייר. מפסח ועד יום ירושלים. ולוודא- שלא ניתן לחודש וחצי
של זיכרון ותקומה לעבור לידנו.

איגרת קצין החינוך והנוער הראשי

"אין עם אֶשֶׁר יסוג מִחֲפִירוֹת חַיִּיו"

"תזכיר לי למה אנחנו לא מוציאים הגדה של יום העצמאות?" שאל אותי מישהו השבוע. והסכמנו שגם בלי להיבנס לסחרור הלא פתור של הגדות יום העצמאות (אירוע לא מומלץ, תעשו חיפוש בגוגל על "היסטוריה של הגדות יום העצמאות במדינת ישראל") - ברור שיש צורך במסכת סדורה יותר או פחות- שתנסה למסגר, לתעל, לארוז את הרגע המופלא הזה של לידת המדינה. ובכלל, את השרשרת הצרופה הזו של מועדי ניסן-אייר.

אני חושב על ליל הסדר של תש"ח, של 1948. ההוא שלפני הקמת המדינה. אבל את זה רק בדיעבד אנחנו יודעים.

הרי לא היה ברור איך הוא יגמר.

אלתרמן כותב על הלילה הזה, על אותו ליל הסדר. הוא מתאר את הסב, אליהו הנביא, שסובב ומגיע "אל שלחן היחידה העברית הלוכשת עשן ועפרות". בעיקר עופרת, בעיקר עפר, בעיקר עשן. הוא מתאר כיצד הוא "יתבונן בנערים ולא ירף. וידע כי רבות עוד יזכר ישאל את הסדר הזה העטור פובעי גרב".

אני לא בטוח שהוא לגמרי צדק בעניין הזה, של רבות עוד יזכר. כמה באמת אנחנו זוכרים? כמה אנחנו באמת רואים את עצמנו, הלילה, הערב, מחר- כאילו היינו שם, שבועות ספורים לפני שבקענו את מימי ההיסטוריה לשניים- והקמנו מדינה?

אני לא בטוח שיש לנו יכולת לתפוס. אני מנסה לדמיין את הסדר הזה, והוא בלתי נתפס מבחינתי.

אלתרמן ממשיך את המסע שלו עם אליהו ומתאר כיצד הוא מברך את הלוחמים. "ולאחר שהוא מברך את יושבי השלחן", ומברך כל פלוגה ופלוגה, "אם חוּנה או בַּדַת".

ורגע לפני שאליהו פונה לדרכו, "הוא פונה לברך את הכח הקם לאמה. אמה, שעם חג הלקחה בשנית היא נולדת".

ליל הסדר הוא באמת ליל הלקחה של האומה. מסתבר שפעמיים, לפחות. פעם במצרים, ופעם בארץ עצמה.

אין חירות ללא מאבק, ואין תקומה ללא הכרעה.

שנזכה להביא את כל אלה גם יחד, ונזכה לראות את החטופים שבים הביתה.

חג שמח, ומועדי ותקומה משמעותיים לכולנו.

בהערכה,

סמואל.

בתמונה: ליל סדר במחנה צבאי בירושלים,

במהלך מלחמת העצמאות.

איגרת קצין החינוך והנוער הראשי

"אין עם אָשֶׁר יסוּג מִחִפְּרֵי חַיָּיו"